

Per JesusR el dl., 16/09/2019 - 00:00

Avui, tot meditant: t'adones que sempre dones voltes i més voltes en el teu tan conegut jo. Em va passar això... faré allò... no sé què pensen de mi... em trobo cansada... i si m'estan criticant...? Jo, jo i jo.

La veu interior ara parla, suaument i delicada: No creus que ja està bé de ser el centre del món? Vols dir que no és massa avorrit? Potser que et descentressis una mica. No del tot, que és impossible, però un tant per cent important. Intentem-ho. T'ajudaré.

Has començat a pensar i a fer presents en el teu imaginari, en primer lloc, els de casa teva. Uns hi són, els avis ja no hi són, però els tens presents. La teva parella, els teus fills, els amics i amigues, els companys de tota la vida... l'oficina, el club, aquella ONG, els de l'esport, la comunitat, i tants i tantes que no acabaries... T'adones que caldria molt de temps per pensar-hi més a poc a poc.

Potser és cert allò que diuen d'alguna gent: "És o era una persona per als altres". No s'oblidava d'ell o ella, però de fet vivia fonamentalment per als altres, els donava la prioritat.

En el procés de la teva meditació de descentrament, com per una lògica interior, sense forçar-te, et situes mentalment en Jesús, el Senyor. Ara, en el teu interior t'envaeix el silenci. Recordes les seves paraules i com s'identifica amb els que pateixen fam, set... amb els malalts, els que són a la presó... els darrers. Els estima tant que s'identifica amb ells. Ell es va donar totalment.

Jesús t'emociona. Com un raig de sol, sents que has de renovar el sentit de la teva vida. Comença el descentrament.
